

Arrest

nr. 64 408 van 4 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14/09/2010 werd ingediend door:

I., A. geboren te (...)

A., M. geboren te (...)

I., M. geboren te (...)

Adres: (...)

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

betreft: A., M.

op 03/12/2010 stelt onze controlearts dat analyse van dit dossier leert dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor ze behandeling krijgt. Deze aandoening is inderdaad een ernstige aandoening die adequate zorg en opvolging vereist. Behandeling is essentieel en is van chronische aard. Derhalve stelt de vraag zich in hoeverre dit mogelijk is in Armenië, land van herkomst.

Verwijzend naar de correspondentie dd. 26/02/2010 met dr. A. Babloyan, Yerevan, Armenië, blijkt dat de aandoening van betrokkene kan behandeld worden door een specialist en met medicatie.

Verwijzend naar de mail dd. 16-12-2008 van prof. A. Babloyan, blijkt dat opvang in lokale eerstelijnscentra en in gespecialiseerde ziekenhuizen aanwezig is.

Verwijzend naar www.pharm.am. een lijst van essentiële geneesmiddelen in Armenië, blijkt dat er verschillende soorten medicatie voor de aandoening van betrokkene aanwezig zijn.

Hieruit blijkt volgens onze controlearts dat verdere opvolging kan geboden worden in Armenië. Reizen is met deze aandoening geen probleem. Derhalve is er dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst. Vanuit medisch standpunt kunnen we volgens onze controlearts dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Betreft: I., A.

Op 03/12/2010 stelt onze controlearts dat analyse van dit dossier leert dat betrokkene lijdt aan 2 aandoeningen. Als behandeling neemt hij medicatie en pijnstilling, resultaten zijn nog af te wachten. De eerste aandoening van betrokkene is ontstaan zonder uitlokkende oorzaak. Behandeling duurt meestal enkele maanden, daarna is vaak onderhoudstherapie aangewezen. Dit is te beschouwen als een ernstige aandoening die adequate opvolging noodzaakt. Daarnaast is er sprake van een tweede aandoening waarvoor betrokkene pijnstilling neemt. De ernst, de precieze aard of de oorzaak van de aandoening worden echter niet beschreven. Evenmin zijn onderzoeksresultaten weergegeven. Het is volgens onze controlearts niet duidelijk dat dit een impact heeft op het dagelijkse leven. Derhalve kan onze arts dit niet beschouwen als een ernstige of levensbedreigende aandoening waarvoor behandeling absoluut noodzakelijk is.

Voor de eerste aandoening is dus wel behandeling en opvolging noodzakelijk. De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Armenië, land van herkomst.

-Verwijzend naar de correspondentie dd. 26/02/2010 met dr. A. Babloyan, Yerevan, Armenië, blijkt dat de eerste aandoening van betrokkene kan behandeld worden door een specialist en met medicatie.

-Verwijzend naar www.pharm.am. een lijst van essentiële geneesmiddelen in Armenië, blijkt dat verschillende soorten medicatie voor de aandoening van betrokkene aanwezig zijn.

-Verwijzend naar de mail dd. 16-12-2008 van prof. A. Babloyan, blijkt dat opvang in lokale eerstelijnscentra en in gespecialiseerde ziekenhuizen aanwezig is.

Hieruit blijkt dat betrokkene voor verdere behandeling terecht kan in Armenië. Behandelend arts stelt dat betrokkene niet kan reizen, echter, uit de attesten blijkt volgens onze controlearts niet dat hij dermate instabiel is of hospitalisatie nodig heeft. Bovendien dateert het attest van enkele maanden terug, waardoor onze controlearts ervan uit gaat dat de toestand van betrokkene heden geen belemmering vormt om te reizen. Mantelzorg is aangewezen, onder vorm van aanwezigheid van zijn gezin. Aangezien deze beslissing ook geldt voor de andere leden van het gezin kunnen zij betrokkene de nodige mantelzorg bezorgen. Vanuit medisch standpunt kunnen we volgens onze controle- arts dan ook besluiten dat, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoeningen van betrokkenen opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Betrokkenen verwijzen naar een artikel van Artsen zonder Grenzen (2004) waarin gesteld wordt dat personen die lijden aan de aandoening waaraan betrokkenen lijden gestigmatiseerd worden en niet als ziek erkend worden waardoor ze niet de nodige hulp zouden krijgen. Echter, zoals hierboven reeds vermeld kunnen we concluderen dat behandeling en opvolging van de aandoening wel degelijk mogelijk moet zijn.

Derhalve blijkt niet dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9^{ter} en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoekers voeren daarnaast de schending aan van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 14/09/2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofd zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 14/09/2010 twee medische verslagen van dokter D. J. had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische verslagen dd. 08/09/2010 van dokter D. J. niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 14/09/2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Betreffende I. A.

Vooreerst heeft verzoeker bij zijn aanvraag dd. 14/09/2010 twee objectieve en -verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk, met name dat een regelmatige opvolging door een psychiater en een rugspecialist of orthopedisch chirurg noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9^{ter} van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn. Als zijn behandelende arts bevestigt dat er medische behandelingen lopende zijn en dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn: dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 03/12/2010, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 13/12/2010 heeft gebaseerd hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een summier synthese weer te geven.

Ten derde verwijst de controle-arts in zijn advies dd. 03/12/2010 naar zgn. correspondentie met zgn. dokter Babloyan A. uit Yerevan, waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat psychische zorgen beschikbaar zijn in Armenië: zonder evenwel een kopie van dat rapport aan verzoeker mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoeker en aan zijn behandelende arts de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie: deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoeker zelf van toepassing is.

Verzoekers rechten van de verdediging worden geschonden omdat hij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Armeense arts inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat hij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde is de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd met de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

In tegenstelling tot hetgeen door de controle-arts wordt voorgehouden in het medisch advies dd. 03/12/2010 ("Behandelend arts stelt dat betrokkene niet kan reizen, echter, uit de attesten blijkt niet dat hij dermate instabiel is of hospitalisatie nodig heeft ...") blijkt uit de voorgelegde medische verslagen dat voor verzoeker een terugkeer naar het herkomstland medisch tegenaangewezen is.

(Zie medisch attest dd. 08/09/2010 van D.J.)

6. Kan de verzorging verder gezet worden in het land van herkomst ?

Neen.

7. Kan de zieke reizen?

Nee.

Noch in het advies van de controle-arts, noch in de bestreden beslissing werd met dit standpunt van de behandelende arts enige rekening gehouden.

Integendeel.

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de voorgelegde medische verslagen.

Verweerder vergenoegt zich ten onrechte met het louter tegenspreken van de medische verslagen van de behandelende geneesheer van verzoeker.

Deze conclusie van verweerder is dan ook strijdig met de adviezen van de behandelende arts, minstens is de conclusie van verweerder voorbarig.

Ten vijfde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bovendien strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers geneesheer tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Armenië; gelet op zijn medische toestand en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoeker.

De arts-attaché bezit evenmin een bijzondere expertise aangaande psychiatrische- of rugklachten.

De arts-attaché heeft ten onrechte de door verzoeker voorgelegde medische verslagen op een niet-onderbouwde wijze weerlegd.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Als reactie op het medisch advies van de arts-attaché heeft de behandelende arts van verzoeker in een recent verslag dd. 12/04/2011 opnieuw benadrukt dat een adequate medische behandeling in het herkomstland niet mogelijk is en dat verzoeker gezien zijn huidige medische toestand in België verder medisch dient opgevolgd te blijven. (Stuk 4)

Verzoeker brengt tevens een ziekenhuisverslag bij dd. 31/03/2011 (medische beeldvorming) aangaande zijn rugproblematiek. (Stuk 5)

Betreffende A. M.

De bestreden beslissing houdt een schending in van de formele motiveringsplicht.

Voor verzoekster werd er geen aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. ingediend.

Als er geen aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van medische redenen voor verzoekster werd ingediend, kunnen noch de arts-attaché noch verweerder dienaangaande een standpunt innemen.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief zijn en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaken van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993,67 ev.)."

2.2 Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekers kunnen zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de beschikbare medische gegevens de arts-attaché stelt dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Er wordt in de bestreden beslissing verder op gewezen dat de arts-attaché stelt dat betrokkenen kunnen reizen. Er wordt vervolgd met het motief dat de medische opvolging of behandeling en medicatie beschikbaar en te betalen zijn in het herkomstland. Verder blijkt uit de bestreden beslissing

dat verzoekers beroep kunnen doen op hulp van IOM en dat de aandoeningen van betrokkenen opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Er wordt geconcludeerd dat verzoekers lijden aan een aandoening die hoewel dit kan worden beschouwd als aandoeningen die een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat worden behandeld, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandelingen beschikbaar zijn in Armenië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar correspondentie met dokter A. B. zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoekers mee te delen, zodat aan hen en hun behandelde artsen de mogelijkheid ontnomen wordt om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie, deze te onderzoeken en vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoekers van toepassing is. Verzoekers menen aldus dat hun rechten van verdediging worden geschonden.

De Raad herhaalt dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer, die bij de bestreden beslissing werden gevoegd, verwijzen naar een correspondentie met Dr. A.B. op 26 februari 2010 en naar een e-mail van 16 december 2008 van prof. A.B. waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekers kunnen behandeld en opgevolgd worden in Armenië. Opvolging door een psychiater is mogelijk in Armenië. De ambtenaar-geneesheer besluit met betrekking tot eerste verzoeker: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”* De ambtenaar-geneesheer besluit met betrekking tot tweede verzoekster: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat een manisch-depressieve stoornis, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

Bij lezing van de adviezen van de ambtenaar-geneesheer en de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat wanneer een stuk opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen. De adviezen werden aan verzoekers ‘onder gesloten’ omslag ter kennis gebracht. Het feit dat verzoekers geen kennis hebben verkregen van de bewuste correspondentie met Dr. A.B. doet hier niets aan af (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). *In casu* zijn het voorwerp, namelijk een correspondentie van 26 februari 2010 en een e-mail van 16 december 2008 en de inhoud bekend aangezien de medische adviezen de elementen bevatten die tot de bestreden beslissing hebben geleid. Verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden de inhoud van de bestreden beslissing niet te kennen en niet in staat te zijn de inhoud te toetsen.

Van verweerder eisen dat hij nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing – verschaft omtrent de reden waarom hij besluit tot het niet toekennen van een machtiging tot verblijf zou erop neerkomen dat hij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van zijn besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt dat niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In tegenstelling tot verzoekers' bewering in hun verzoekschrift concludeert verweerder niet dat verzoekers niet lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer. Verweerder en de ambtenaar-geneesheer concluderen daarentegen dat de aandoeningen waar verzoekers aan lijden een reëel risico kunnen inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden. Gezien de behandelingen beschikbaar zijn in Armenië is er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht is geschonden. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende eerste verzoeker:

Vooreerst merkt verzoeker op dat hij wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen heeft voorgelegd aangaande zijn medische aandoeningen. Aan de hand van deze medische verslagen kon volgens hem worden afgeleid dat regelmatige opvolging door een psychiater en een rugspecialist of orthopedisch chirurg noodzakelijk is. Verzoeker is van mening dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat de ambtenaar-geneesheer niet ontkent of betwist dat verzoeker nog een medische behandeling krijgt. De ambtenaar-geneesheer stelt uit de voorgelegde medische attesten van 8 september 2010 vast dat eerste verzoeker aan een endogene depressie lijdt waarvoor hij behandeling krijgt en aan cervicobrachialgie, waarvoor hij pijnstilling neemt. De controle-arts beschouwt de cervicobrachialgie niet als een ernstige of levensbedreigende aandoening waarvoor behandeling absoluut noodzakelijk is. Met betrekking tot de psychiatrische aandoening oordeelt de controle-arts de behandeling en opvolging wel noodzakelijk. De controle-arts stelt zich vervolgens de vraag in hoeverre verzoeker terecht kan in Armenië voor verdere opvolging van de psychiatrische problematiek. Verwijzend naar de correspondentie van 26 februari 2010 met Dr. A.B. te Armenië, de e-mail van 16 december 2008 en de lijst van essentiële geneesmiddelen in Armenië stelt de controle-arts vast dat verdere behandeling wordt geboden in Armenië. Bovendien concludeert de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening die zonder adequate behandeling aanleiding kan geven tot een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de psychische aandoening niet heeft "*geringschat*" en dat hij ook van mening is dat de aandoening van die aard is dat een verdere medische opvolging noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer stelt echter vast dat verzoeker kan worden behandeld in Armenië voor deze aandoening en dat er geen reëel risico is op een terugkeer naar zijn herkomstland aangezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. In de mate verzoeker van mening is dat zijn rugklachten worden geringschat, toont verzoeker niet aan dat zijn rugklachten een ernstige en levensbedreigende aandoening betreffen waarvoor behandeling absoluut noodzakelijk is.

Verzoeker stelt verder dat uit de door hem voorgelegde medische verslagen blijkt dat een gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat "*De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*" Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte medische verslagen. Verweerder oordeelde dat er aan verzoeker geen verblijfsmachtiging op basis van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Vervolgens stelt verzoeker dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat een medische behandeling momenteel lopende is, dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn en dat dit wordt verklaard door zijn behandelende arts en bijgevolg redelijkerwijze moet kunnen volstaan. De Raad wijst erop dat het advies van de ambtenaar-geneesheer stelt dat *“dat verdere behandeling kan geboden worden in Armenië.”* Het feit dat zijn behandeling nog lopende is en dat aanvullende onderzoeken/behandelingen worden voorzien, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en heeft niet tot gevolg dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet diende toe te staan.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd is met het advies van zijn behandelende arts. Volgens zijn arts kan verzorging niet worden verdergezet in zijn land van herkomst en kan hij niet reizen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het verslag van de attaché-geneesheer van 3 december 2010 die concludeert dat betrokkene kan reizen maar dat de aanwezigheid van familie wel aangewezen is. In zijn advies stelt de controle-arts bovendien dat het voorgelegde attest dateert van enkele maanden terug waardoor hij ervan uitgaat dat de psychische toestand van verzoeker heden geen belemmering vormt om te reizen. Verzoeker weerlegt dit motief niet en toont derhalve niet aan dat het motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is de bevoegdheid van de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht beperkt tot het nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door verzoeker aangebrachte medische attesten. Verweerder heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte stukken. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die daarenboven rekening hield met alle door verzoeker bijgebrachte stukken. Verweerder is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat dit ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, maar dat hij dit ten onrechte heeft nagelaten, verwijst de Raad nogmaals naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit blijkt dat de door verzoeker aangebrachte medische stukken grondig werden onderzocht en waaruit blijkt dat de toestand in Armenië grondig werd nagegaan. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat het bovendien tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. *In casu* oordeelde deze dat dit niet nodig was om tot een beslissing te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen.

Waar verzoeker wijst op het feit dat de arts-attaché geen deskundige (specialist) is, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde medische attesten evenmin zijn ingevuld door een specialist doch wel door een huisarts. Waar verzoeker verwijst naar een medisch verslag van 12 april 2011 en van 31 maart 2011 stelt de Raad vast dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op 13 december 2010 en bijgevolg geen kennis kon hebben van de ‘recente’ medische verslagen die verzoeker thans voorlegt. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij geen kennis kon hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Ten overvloede merkt de Raad op -in zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht tracht te verkrijgen- dat hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst en niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling

onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* toont verzoeker niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Betreffende tweede verzoekster:

Verzoekers betogen dat er geen aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd ingediend voor tweede verzoekster. Verweerder, noch de arts-attaché konden bijgevolg dienaangaande een standpunt innemen. De formele- en materiële motiveringsplicht is geschonden.

De Raad merkt vooreerst op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering zou het de betrokkene immers onmogelijk maken om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift, met name de kritiek op het standpunt ingenomen door verweerder en de arts-attaché, blijkt dat de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Dit betekent dat verzoekers van de schending van de formele motiveringsplicht geen schade hebben ondervonden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker (echtgenoot van tweede verzoekster) op 14 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. In deze aanvraag wordt de gezinssamenstelling uiteengezet en wordt *in fine* gevraagd om verzoeker, zijn echtgenote en hun zoon in te schrijven in het vreemdelingenregister. Bij de aanvraag voegt verzoeker medische attesten toe, waaronder drie geneesmiddelenvoorschriften die zijn echtgenote betreffen (stukken 3, 5 en 6). Aangezien verweerder aan de arts-attaché een advies vraagt met betrekking tot de medische gegevens voorgelegd door verzoekers, is het niet kennelijk onredelijk dat de arts-attaché een medisch advies geeft met betrekking tot de stukken die tweede verzoekster betreffen. Het getuigt van een bijzondere zorgvuldigheid en grondig onderzoek van de voorgelegde stukken om rekening te houden met de voorgelegde medische gegevens die tweede verzoekster betreffen en niet eerste verzoeker. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder in de bestreden beslissing de medische toestand van tweede verzoekster heeft onderzocht en beoordeeld aangezien, hoewel zij strikt genomen geen aanvraag heeft ingediend, anderzijds samen met de aanvraag van haar echtgenoot medische stukken heeft voorgelegd die uitsluitend haar medische toestand betreffen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 14/09/2010 voorgelegde medische verslagen bleek dat voor verzoeker geen adequate medische behandeling in haar herkomstland aanwezig is waardoor een terugkeer onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende:

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt."

2.4 Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekers volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar de gezondheidstoestand van eerste verzoeker en de voorgelegde medische verslagen waaruit blijkt dat er geen medische behandeling is in zijn land van herkomst.

Verzoekers kunnen aan de hand van de door hen voorgelegde medische attesten, de vaststellingen van de controlearts op grond van de correspondentie met Dr. A. B. te Armenië, de e-mail van Dr. A.B. en de lijst van geneesmiddelen aanwezig in Armenië, niet weerleggen. Verzoekers tonen hiermee niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de arts-attaché heeft geoordeeld dat verzoekers wel kunnen reizen en dat een loutere verwijzing naar de medische attesten die reeds aan het oordeel van de arts-attaché werden onderworpen, hieraan geen afbreuk doet. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft eveneens de behandelmogelijkheden voor verzoekers in Armenië onderzocht en of deze voor hen toegankelijk zijn en is tot de conclusie gekomen dat de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst voor verzoekers gegarandeerd is, en dat de medische zorgen, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in hun land van herkomst. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Uit de door verzoeker voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende arts bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en een orthopedisch chirurg en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 03/12/2010, dat niet volledig was en strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 13/12/20 10 te worden vernietigd."

2.6 Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Waar verzoekers verweerder verwijten hen niet aan een bijkomend medisch onderzoek te hebben onderworpen, wijst de Raad nogmaals op artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

"De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

Er dient hier ook gewezen te worden op de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36) waarin aangaande het 'nieuwe' artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag.

Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat de ambtenaar-geneesheer wordt geacht voldoende bekwaam te zijn om zelf te oordelen of al dan niet een bijkomend onderzoek noodzakelijk is om een advies te geven. De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van verzoekers duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. Verzoekers betwisten niet de door de ambtenaar-geneesheer vastgestelde medische aandoeningen. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN